

Arrest

nr. 177 595 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 april 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 20 december 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 6 januari 2016 asiel aan.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de verzoeker op 8 december 2015 in Bulgarije asiel heeft aangevraagd. Op 9 februari 2016 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Bulgaarse overheden die op 13 februari 2016 in toepassing van artikel 18, eerste lid, onder b) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om

internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening) instemmen met het verzoek om terugname.

Op 22 april 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

“(…)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Afghanistan, vroeg op 06.01.2016 asiel in België. De betrokkene legde geenreis- en identiteitsdocumenten voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 08.12.2015 asiel vroeg in Bulgarije.

De betrokkene werd gehoord op 04.02.2016. Hoewel de betrokkene geen data inzake zijn reisroute kon verschaffen, verklaarde hij dat hij Afghanistan ongeveer 45 dagen voor aankomst in België verliet om met de auto naar Pakistan te reizen en daar voor onbepaalde tijd op een voor hem onbekende plaats te verblijven. Hij verklaarde daarna met de auto te zijn doorgereisd naar Iran om ook daar voor onbepaalde tijd op een voor hem onbekende locatie te verblijven. De betrokkene verklaarde vervolgens met de auto en te voet naar Turkije te zijn gereisd om er ongeveer 5 dagen bij zijn smokkelaar in de omgeving van Istanbul te verblijven. De betrokkene gaf aan vervolgens met de auto en te voet het grondgebied van de Lidstaten te hebben betreden om er ongeveer 10dagen in een gevangenis in Sofia te verblijven. De betrokkene gaf aan daarna te zijn doorgereisd via Servië en Duitsland om uiteindelijk rond 20.12.2015 in België aan te komen. In België diende de betrokkene op 06.01.2016 een asielaanvraag in.

Op 09.02.2016 werd een verzoek voor terugname op basis van artikel 18(1)b van de Dublin-Verordening gericht aan de Bulgaarse instanties, die op 13.02.2016 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij onderweg van andere vluchtelingen hoorde dat België een goed land is, waar er ook een goede asielprocedure is. De betrokkene gaf tijdens zijn verhoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Bulgarije, omdat hij er naar eigen zeggen zeer slecht behandeld werd. Hij gaf aan in België te willen wonen en zijn steentje bij te dragen.

De betrokkene gaf aan dat hij in Bulgarije geen asiel heeft gevraagd, noch die intentie had, maar dat hij zijn vingerafdrukken voor een voor hem onbekende reden moest laten registreren. We wensen dienaangaande op te merken dat het onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene een Eurodac-resultaat 1 opleverde, wat onweerlegbaar aantoont dat hij asiel vroeg in Bulgarije.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan.

Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wijzen er op dat het UNHCR begin 2014 een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers detecteerde en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" (01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het stelde onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7). Het UNHCR was verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen, een reeds aangevatte asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen. Het UNHCR merkte tevens op dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien dat nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelde eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra (pagina 13).

In de meest recente "update" van het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", up to date tot 30.09.2015) wordt gesteld dat er voor personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin-verordening", in principe geen beletsel bestaat om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 29, § 4 : "Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return"). Of de Dublin-terugkeerder naar een opvangcentrum wordt gezonden of naar een detentiecentrum hangt af van de fase waarin de asielprocedure zich bij het vertrek bevond. Indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen, maar de beschikking nog niet aan de vreemdeling werd uitgereikt voordat hij Bulgarije verliet volgt eveneens een verwijzing naar een opvangcentrum. Enkel indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen met een finale beslissing voordat de betrokkene Bulgarije verliet of werd afgegeven "in absentia" kan de Dublin-terugkeerder worden overgebracht naar een detentiecentrum.

De Bulgaarse instanties stemden op 13.02.2016 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23,

24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af." Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Bulgaarse instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderan naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Bulgarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Bulgaarse autoriteiten onderwerpen asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kennen, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Bulgarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De betrokkene stelde tijdens zijn verhoor zeer slecht te zijn behandeld tijdens zijn verblijf in Bulgarije. Hij gaf aan dat hij gearresteerd werd en opgesloten in een gevangenis. Hij verklaarde dat al zijn persoonlijke bezittingen werden afgenomen en dat hij geslagen en mishandeld werd. Bovendien verklaarde hij dat hij zijn vingerafdrukken diende te laten registreren.

Betreffende de registratie van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan vaneen derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten.

Betreffende de vermeende slechte behandeling, slagen en mishandeling, wensen we op te merken dat de betrokkene de omstandigheden van deze vermeende feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt die de vermeende feiten staven. Hierdoor menen we te mogen besluiten dat deze vermeende feiten zich niet afspeelden binnen een gesloten centrum, maar zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel -in het geval van de betrokkene wellicht de registratie van zijn vingerafdrukken aangezien hij in verband met dat aspect gewag maakte van dwang- en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Zoals reeds opgemerkt riep het UNHCR in het rapport van april 2014 op tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is een in 1997 geboren alleenstaande man zonder kinderen. Tijdens zijn verhoor stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te kennen. We wensen op te merken dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanvoerde die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid.

We zijn ons er terdege van bewust dat het reeds geciteerde AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

*Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Bulgaarse autoriteiten ⁽⁴⁾.
(...)"*

1.2. Op 13 juni 2016 is de verzoeker onder escorte vertrokken naar Sofia (Bulgarije).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin II-verordening), van de artikelen 51/5

en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“AANGEZIEN de verzoeker AFGHANISTAN heeft verlaten om in BELGIE aan te komen op 27.09.2015.

DAT voor zijn aankomst de verzoeker doorgereisd is via BULGARIE.

DAT de tegenpartij meent dat BELGIE niet verantwoordelijk is voor het onderzoek van zijn asielaanvraag, die afhangt van BULGARIE in toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980.

DAT artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 toelaat aan de Minister of zijn afgevaardigde om een asielaanvraag te onderzoeken zelfs indien de verantwoordelijkheid van de behandeling ervan niet afhangt van BELGIE, voor zover de vluchteling daarmee instemt.

DAT de instemming van de verzoeker geen enkele twijfel lijdt.

DAT de tegenpartij een automatische toepassing heeft gemaakt van het Reglement van de Europese Unie nr 604/2013 van het Europees parlement en van de Raad van 26.06.2013 zonder de toestand van de verzoeker te onderzoeken evenals artikel 3 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

DAT de verzoeker zich in een rolstoel bevindt en niet de mogelijkheid heeft om zich alleen te verplaatsen.

DAT de situatie van de verzoeker gekend is door de tegenpartij.

DAT de tegenpartij eenvoudigweg meent dat de verzoeker het grondgebied moet verlaten en dat het BULGARIE is die die zijn asielaanvraag zal moeten in overweging nemen.

Dat de aangevochten beslissing artikel 3 van het EVRM overtreedt uit reden van de belangrijke tekortkomingen van de tenlasteneming in BULGARIJE zodat de verzoeker dient te genieten van een adequaat onderzoek van zijn asielaanvraag.

Dat in zijn redenering, het belang van de asielaanvragers in BULGARIJE ondermeer is weergegeven in de opvangomstandigheden in de beschikbare structuren, de recente massale instroom van asielaanvragers die dit land thans kent, zoals in het geheel van de Europese Unie, blijkt dit element niet van aard te zijn om en gunstige invloed uit te oefenen op de opvangvoorwaarden van deze personen door de Bulgaarse autoriteiten.

Dat zelfs zo zij er zouden in slagen om de asielprocedure alleen maar een beetje te verbeteren in 2014 dan volstaat het nieuws gecreëerd door de “massale toevloed van nieuwe vluchtelingen” tijdens de zomer van 2015, radicaal voor de toestand van de asielaanvragers in BULGARIJE.

Dat de aanvraag van de verzoeker niet zal kunnen genieten van een adequaat onderzoek.

Dat een rapport van AIDA van de maand oktober 2015 uitlegt dat de toestand van de asielaanvragers in BULGARIJE opnieuw ernstig verslechterd is (stuk nr 2)

Dat het rapport van ECRE (European Council on Refugees and Exiles) van de maand februari 2016 eveneens een uitleg geeft voor de lange duurtijd van de asielprocedure in BULGARIJE (stuk nr 3)

Dat de verzoeker AFGHANISTAN verlaten heeft uit schik voor vervolgingen, hij heeft een oorlogsgebied verlaten, een deel van zijn familie werd ondervraagd en thans een bepaalde graad van psychologische bepalingen aan het statuut van vluchteling.

Dat de Europese Conventie bepaalt dat

« Niemand mag onderworpen worden aan marteling noch aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.

Deze bepaling beveelt een van de fundamentele waarden aan in een democratische samenleving door de absolute straffen van marteling en onmenselijke en mensonterende behandeling te verbieden welke ook de omstandigheden zijn en de praktijken zijn van het slachtoffer. (EHRM, 21.01.2011, URSS / BELGIE en GRIEKENLAND, § 218)

Dat onder deze omstandigheden, het artikel 3 van de EVRM de verplichting impliceert om de verzoeker niet naar BULGARIJE uit te wijzen waar hij noodzakelijkerwijze onmenselijke en mensonterende behandelingen zal dienen te ondergaan.

Dat de gevatte Raad beslist heeft in een arrest nr 174.479 van 14.10.2015 :

« Dat men opmerkt dat zo de tegenwoordige partijen manifest een verschillende lezing hebben van de inlichtingen die aan hem ter appreciatie worden voorgelegd, blijkt daaruit echter prima facie, ondanks de maatregelen die in het werk worden gesteld door de Bulgaarse autoriteiten en uit reden van een actueel belangrijke toevloed van asielaanvragers in EUROPA, een zekere verwijdering voor elke asielaanvrager die in BULGARIJE aankomt ten laste zal worden genomen door het Bulgaarse statuut, en die niet zal verplicht worden tot het verblijven in buitengewone moeilijke omstandigheden gedurende de tijd nodig voor het onderzoek van de asielaanvraag – gezien de maximale capaciteit van de opvangcentra regelmatig wordt overschreden (...) (CCE nr 174.479 van 14.10.2015)

Dat het arrest van het gevatte Hof van 06.04.2016 met nummer 165.304 in dezelfde zin gaat en meent dat BULGARIJE, zelfs indien het een beetje de asielprocedure heeft verbeterd in het jaar 2014, veroorzaakt door de massale toevloed van aanvragers vluchtelingen gedurende het jaar 2015, radicaal de toestand van de asielaanvragers heeft gewijzigd.

Dat bijgevolg het geenszins gewaarborgd is dat de aanvraag van de verzoeker ten laste zal worden genomen door de Bulgaarse autoriteiten, en dat hij niet zal gedwongen worden om te verblijven in buitengewone moeilijke omstandigheden voor de duurtijd van het onderzoek van zijn asielaanvraag , gezien de maximale capaciteit van de opvangcentra regelmatig overschreden worden zoals blijkt uit het rapport van AIDA van oktober 2015.

Dat bijgevolg, de elementen het tekort laten uitschijnen van concrete waarborg dat de verzoeker de mogelijkheid heeft om internationale bescherming te vinden bij de Bulgaarse autoriteiten en dat deze laatste hem een tenlasteneming zullen geven die is aangepast aan zijn bijzonder profiel van kwetsbaar persoon.

Dat de tegenpartij tekort schiet aan haar verplichting tot formele motivering door het geheel van de elementen van het dossier, die haar werden voorgelegd, niet in overweging te nemen, de verzoeker meent dat de tegenpartij geen zo doorgedreven als mogelijk onderzoek heeft gedaan van de elementen die aantonen dat hij riskeert om een behandeling te ondergaan die verboden is door artikel 3 van het EVRM.

Dat bijgevolg de tegenpartij het artikel 3 van het EVRM overtreedt.

Dat het risico van een ernstig en moeilijk herstelbaar nadeel eveneens is bewezen.

Dat de uitvoering van de aangevochten akte als gevolg zal hebben om de verzoeker bloot te stellen aan een overtreding van artikel 3 van het EVRM (onmogelijkheid om gehuisvest te worden, slachtoffer van een opvangsysteem dat verzadigd is door de toevloed van asielaanvragers);

Dat de aangevochten beslissing dient te worden vernietigd;”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Het Europees Reglement 343/2003,*
- Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet,*
- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet,*

- Artikelen 1 tot 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,
- Artikelen 3 en 8 EVRM.

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij als zou er geen rekening gehouden zijn met haar situatie en het feit dat er belangrijke tekortkomingen zouden zijn bij de tenlasteneming in Bulgarije.

De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorggehouden schending van artikel 8 EVRM.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Verder laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijft geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging werd een gedegen onderzoek gevoerd in de zing van artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-handvest.

De verzoekende partij haar kritiek kan niet aangenomen worden.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie na gedegen onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft besloten tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Verweerder laat gelden dat de in casu bestreden beslissing geheel terecht werd genomen door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging, waarbij zij zich heeft gesteund op toonaangevende bronnen van onafhankelijke organisaties.

Verweerder wenst hierbij op te merken dat verzoekende partij tijdens het verhoor dd. 04.02.2016 melding heeft gemaakt van het feit dat hij zou zijn geslagen en mishandeld, doch er werd niet aannemelijk gemaakt dat verzoekende partij zich in de onmogelijkheid verkeerde om verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Terwijl er ook dient te worden opgemerkt dat de betrokkene de omstandigheden van deze vermeende feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt die de vermeende feiten staven. Wanneer aangenomen wordt dat deze feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie, kan het gebruik van dwang evenwel in bepaalde omstandigheden wel gerechtvaardigd zijn.

Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan niet worden besloten dat de fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid niet door de Bulgaarse instanties werden nageleefd.

Verzoekende partij kan thans dan ook niet dienstig voorhouden als zou hij aan de lijve hebben mogen ondervinden hoe precair de situatie in Bulgarije is.

De verweerder benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

De verzoekende partij blijft volkomen in gebreke om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing hem elke kans zou ontnemen om bescherming te krijgen als vluchteling of onder het statuut van subsidiaire bescherming.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

“2.3.4.6. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, daarnaar gevraagd in het zogenaamde Dublingehoor, stelde geen redenen te hebben, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling, die haar verzet tegen de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat - i.e. Bulgarije - zouden kunnen rechtvaardigen. Zij maakte dus geen melding van onmenselijke of vernederende behandelingen die zij tijdens een verblijf in Bulgarije persoonlijk zou hebben ondervonden. Immers het was niet haar bedoeling in Bulgarije te blijven, ze wachtte op een geldtransfer van haar familie om verder te reizen en in afwachting sloot ze zich aan bij een groepje van 5 Eritrese vrouwen. 2.3.4.7. De verzoekende partij beperkt haar uiteenzetting in het verzoekschrift tot het verwijzen naar een aantal algemene rapporten betreffende de situatie van asielzoekers in Bulgarije, die zij echter niet concreet op haar persoonlijke situatie betreft. Ook het administratief dossier bevat op het eerste gezicht geen elementen die er op wijzen dat zij bij overdracht naar Bulgarije omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan.” (RvV nr. 134 481 van 2 december 2014)

In de bestreden beslissing wordt bovendien uitvoerig gemotiveerd inzake de overdracht aan Bulgarije, waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris niet blind blijft voor eventuele problemen in Bulgarije -in weerwil van hetgeen de verzoekende partij poogt te laten uitschijnen- doch hier in concreto op ingaat in de bestreden beslissing. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat verzoekende partij niet behoorlijk zal worden opgevangen in Bulgarije en haar asielaanvraag daar niet behoorlijk zou worden onderzocht.

Zoals ook blijkt uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volstaat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet om aannemelijk te maken dat men er bij een eventuele terugkeer het risico zou lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM.

“De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met te verwijzen naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). (...)

Waar in het verzoekschrift uitgebreid de specifieke situatie van minderjarigen in Afghanistan wordt toegelicht, herhaalt de Raad dat het in de eerste plaats aan verzoeker is om duidelijkheid te verschaffen omtrent zijn eerdere verblijfplaats(en). Immers, zo weze herhaald, volstaat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet om aannemelijk te maken dat men er bij een eventuele terugkeer het risico zou lopen op vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, doch blijft hier geheel in gebreke” (RvV nr. 95 610 van 22 januari 2013 en nr. 107 646 van 30 juli 2013)

Verzoekende partij moet aannemelijk maken dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft en het bovendien voldoende concreet en aantoonbaar maken. Dit is niet het geval.

Verzoekende partij beperkt zich uitsluitend tot algemene beschouwingen.

De kritiek van verzoekende partij kan niet worden aangenomen. Het UNHCR is actueel van oordeel is dat overdrachten naar Bulgarije nog steeds kunnen plaatsvinden. In 2014 werd een opmerkelijke verbetering vastgesteld van de leefomstandigheden in de opvangcentra en de reeds aangevatte asielprocedure zal kunnen worden verdergezet, of men zou een nieuwe aanvraag kunnen indienen. Verzoekende partij wordt aldus niet de kans ontnomen om de nodige bescherming te verkrijgen indien nodig. Uit het AIDA-rapport (up to date tot 30.09.2015) blijkt ook dat er in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

De algemene beschouwingen van verzoekende partij doen dan ook geen afbreuk aan de bestreden beslissing, die werd gemotiveerd onder verwijzing naar uitvoerige rapporten (die zich ook in het administratief dossier bevinden), en dit specifiek in het licht van de situatie van Dublin-terugkeerders.

- UNHCR – UNHCR Observations on the current asylum in Bulgaria – 04.2014

Verweerder laat gelden dat dit rapport ook in de bestreden beslissing werd aangehaald, waar de gemachtigde van de Staatssecretaris motiveerde als volgt: "We benadrukken dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" (01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het stelde onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7). Het UNHCR was verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen, een reeds aangevatte asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen. Het UNHCR merkte tevens op dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien dat nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelde eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra (pagina 13)."

Verzoekende partij toont niet aan dat actueel niet kan worden overgegaan tot de overdracht van Dublin'ers aan Bulgarije.

- AIDA - National Country Report – Bulgaria – 10.2015

Verzoekende partij gaat andermaal niet in op de concrete motieven van de bestreden beslissing.

Op omstandige wijze werd toegelicht waarom dergelijk risico zich niet voordoet in de specifieke situatie waarin verzoekende partij zich bevindt: "We zijn er ons terdege van bewust dat het bovengeciteerde AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginzel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. "

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig het AIDA-rapport aanhalen, om voor te houden dat geen overdracht naar Bulgarije mag gebeuren.

De vertraging waarvan sprake in het AIDA rapport (verlenging van de duur van de determination procedure van 3 naar 6 maanden) is ook niet van die aard om als een structurele tekortkoming te worden aanzien.

Nopens de verwijzing naar deze rapporten laat verweerder gelden dat in de bestreden beslissing door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op omstandige wijze is ingegaan op de verscheidene internationale rapporten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft een afweging gemaakt, doch is van oordeel dat er geen problemen bestaan in het kader van de overdracht van verzoekende partij naar Bulgarije.

De beschouwingen van de verzoekende partij overtuigen aldus niet, en tonen geenszins aan dat er sprake zou zijn van systematische tekortkomingen in het opvangcircuit. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging beantwoordde dienaangaande op een gedegen wijze alle door de verzoekende partij opgeworpen bekommernissen nopens de opvang en asielprocedure, dit middels het verwijzen naar toonaangevende en recente bronnen.

Noch toont de verzoekende partij aan dat hijzelf niet de nodige opvang en bescherming kon verkrijgen tijdens zijn verblijf in Bulgarije.

Verweerder verwijst in dit kader ook naar het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging werd vastgesteld dat “Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.” (vetschrift toegevoegd)

Nopens de thans voorgehouden gezondheidsproblemen, dient verweerder op te merken dat betrokkene deze niet heeft aangekaart tijdens het verhoor dd. 04.02.2016 en deze thans ook niet aannemelijk maakt.

Er kan geen schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Europees Handvest voor de Grondrechten van de Europese Unie worden weerhouden.

Er is geen reden waardoor België zich verantwoordelijk zou moeten verklaren voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

De beschouwingen van de verzoekende partij overtuigen aldus niet, en tonen geenszins aan dat er sprake zou zijn van systematische tekortkomingen in het opvangcircuit. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging beantwoordde dienaangaande op een gedegen wijze alle door de verzoekende partij opgeworpen bekommernissen nopens de opvang, dit middels het verwijzen naar toonaangevende en recente bronnen.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht.

3.3.1.2. De verzoeker voert een schending aan van de Dublin II-verordening, doch hij geeft niet aan welke bepaling(en) van deze verordening hij geschonden acht. Bovendien werd de Dublin II-verordening door artikel 48 van de Dublin III-verordening ingetrokken, zodat de bepalingen ervan niet meer van toepassing zijn.

3.3.1.3. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. De verzoeker verduidelijkt niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

3.3.1.4. Het enig middel is, wat deze onderdelen betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 3, tweede lid, *iuncto* artikel 18, eerste lid, onder b) van de Dublin III-verordening. Tevens wordt in de beslissing op uitvoerige wijze ingegaan op de opvang en de (toegang tot de) asielprocedure in Bulgarije, de door de verzoeker tijdens het gehoor van 4 februari 2016 aangevoerde elementen en de specifieke situatie van de verzoeker als alleenstaande man zonder kinderen die verklaarde geen gezondheidsproblemen te kennen. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Te dien einde kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan:

1° de vreemdeling die beschikt over een verblijfsvergunning of een reisdocument houdende een visum of een visumverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, uitgereikt door een Staat die gebonden is aan Europese regelgeving betreffende het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, of;

2° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en die volgens eigen verklaringen verbleven heeft in een dergelijke Staat, of;

3° de vreemdeling die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergelijke Staat verbleven heeft.

Wanneer wordt aangetoond dat de behandeling van een verzoek tot overname of terugname van een asielzoeker buitengewoon complex is, kan de termijn van vasthouding of opsluiting door de minister of zijn gemachtigde verlengd worden met een periode van een maand.

Onverminderd het eerste lid, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdelijke bescherming geniet en op grond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verblijven.

Indien de vreemdeling binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg geeft aan een oproeping of een verzoek om inlichtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.

§ 2. Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenblik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen. Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, richt de Minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij Europese regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek de asielzoeker over te nemen of opnieuw over te nemen.

Wanneer de asielzoeker aan de verantwoordelijke Staat overgedragen dient te worden, kan de Minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk weigeren en hem gelasten zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden.

Wanneer de Minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats opgesloten of vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht, zonder dat de duur van de hechtenis of van de vasthouding één maand te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in § 1, tweede lid, bedoelde vasthouding of opsluiting."

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) kan de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar aldaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, § 28).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie

bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Tenslotte moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Te dezen werpt de verzoeker op dat hij “*zich in een rolstoel bevindt en niet de mogelijkheid heeft om zich alleen te verplaatsen*”. Hij beperkt zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Deze bewering klemmt bovendien met zijn eerder tijdens het gehoor bij de verwerende partij op 4 februari 2016 afgelegde verklaringen dat hij gezond is en dat hij alleen gereisd heeft. Van deze verklaringen werd een verslag opgesteld dat de verzoeker, nadat het hem in het Pashtou werd voorgelezen, heeft ondertekend. Er blijkt dan ook niet dat – en de verzoeker verduidelijkt geenszins op welke wijze – deze informatie gekend zou zijn door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus maakt de

verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt gesteld dat op basis van zijn verklaringen en de elementen van het dossier *“niet (kan) worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid”*.

Voorts voert de verzoeker aan dat de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt *“uit reden van de belangrijke tekortkomingen van de tenlasteneming in BULGARIJE”*. Hij wijst hierbij op *“de opvangomstandigheden in de beschikbare structuren”* en op het gegeven dat de recente massale instroom van asielzoekers in Bulgarije geen gunstige invloed heeft op de opvangvoorwaarden van deze personen door de Bulgaarse autoriteiten en tot gevolg heeft dat zijn asielaanvraag niet adequaat zal worden onderzocht. Hij verwijst tevens naar een rapport over Bulgarije van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project *“Asylum Information Database”* (Diana Savova, *“Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria”*, up to date tot 30.09.2015) (hierna: AIDA-rapport), waarnaar ook in de bestreden beslissing werd verwezen en waaruit zou blijken dat de toestand van de asielaanvragers in Bulgarije opnieuw ernstig verslechterd is (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 2) en naar een opzoekingsnota van ECRE/ELENA van februari 2016, getiteld *“Reception conditions, detention and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria”* (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 3) waaruit een lange duurtijd van de asielprocedure in Bulgarije zou blijken.

De verzoeker beperkt zich evenwel tot een uitermate vaag betoog. Hij heeft het over *“belangrijke tekortkomingen”*, de invloed van de *“massale toevloed van nieuwe vluchtelingen”* op de opvangcondities en *“de toestand”* van asielzoekers in Bulgarije, zonder deze tekortkomingen en invloed nader te verduidelijken. Hij meent tevens dat zijn asielaanvraag *“niet zal kunnen genieten van een adequaat onderzoek”*, doch hij laat na te verduidelijken in welk opzicht het onderzoek van zijn asielaanvraag niet *“adequaats”* zal gebeuren. Voorts komt het de Raad niet toe om uit het door de verzoeker bijgebrachte AIDA-rapport te distilleren in welk opzicht en in welke mate de toestand van de asielzoekers in Bulgarije *“opnieuw ernstig verslechterd is”*.

In zoverre de verzoeker stelt dat uit de opzoekingsnota van ECRE/ELENA van februari 2016 blijkt dat de asielprocedure in Bulgarije een lange duurtijd heeft, wordt niet ingezien – en de verzoeker licht niet toe – in welk opzicht dit loutere gegeven een foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken. De verzoeker heeft van dit argument trouwens ook geen melding gemaakt toen hem tijdens het gehoor van 4 februari 2016 gevraagd werd of hij redenen had met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die zijn verzet tegen een overdracht naar Bulgarije zouden rechtvaardigen.

Voor zover de verzoeker verwijst naar het arrest nr. 174 479 van 14 oktober 2015 van de Raad wordt er op gewezen dat een dergelijk arrest de Raad niet gekend is. Het arrest van de Raad met nr. 174 479 dateert van 12 september 2016 en heeft bovendien geen betrekking op een beslissing die werd genomen in toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de Dublin III-verordening.

Voor zover de verzoeker verwijst naar het arrest nr. 165 304 van 6 april 2016 van de Raad, wordt er op gewezen dat het feit dat in individuele gevallen een verzoekende partij er met concrete grieven in slaagde aan te tonen dat het bestuur door een beslissing te nemen de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel *iuncto* artikel 3 van het EVRM schond, geen afbreuk doet aan het feit dat de verzoeker in voorliggende zaak met een uiterst vage en summiere uiteenzetting niet aannemelijk heeft gemaakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een onzorgvuldig onderzoek heeft verricht naar een mogelijk risico op blootstelling aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Bovendien dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

De verzoeker stelt ten slotte nog dat uit het AIDA-rapport blijkt dat *“de maximale capaciteit van de opvangcentra regelmatig overschreden (wordt)”*, doch hij laat na de passage aan te duiden uit voornoemd rapport waaruit dit zou blijken. Uit een lezing van het AIDA-rapport blijkt dat de opvangcapaciteit in transit- en opvangcentra in Bulgarije 5.130 plaatsen bedraagt, hoewel het nationaal agentschap voor asiel claimt tot 7.000 individuen te kunnen opvangen en in geval van nood te kunnen beschikken over 800 extra mobiele modules (p.12). Voorts valt in het AIDA-rapport te lezen dat asielzoekers overeenkomstig de nationale wetgeving gemachtigd zijn tot materiële opvang gedurende

alle types van asielprocedures en dat onbemiddelde asielzoekers met voorrang worden gehuisvest in opvangcentra in het geval van een tekort aan capaciteit om alle nieuwe asielzoekers op te vangen (p. 43). Uit deze passage blijkt geen vaststelling van een tekort aan opvangplaatsen of van een regelmatige overschrijding van de maximale opvangcapaciteit, doch louter een hypothese.

Met een dergelijk summier betoog toont de verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat hij *“niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”* en dat *“België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013”*.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM aangetoond.

3.3.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN